

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

ΓΕΥΜΑ ΟΦΕΩΣ

Οἱ ὄφεις καταπίνουσιν ἀκεραίαν τὴν λεῖαν ἣν συλλαμβάνουσιν, καίτοι αὕτη πολλάκις εἶνε δυσανάλογως ὀγκώδης σχετικῶς μὲ τὸν ὄγκον τῆς κεφαλῆς τοῦ ἔρπετοῦ. Ὅφεις μικρὸς δύναται νὰ καταδροχθίσῃ βατραχόν, οὐ τὸ πάχος εἶνε πολλαπλασιῶς μεγαλειότερον τῆς κεφαλῆς του.

Τὰ ὀστέα τῶν σιαγόνων καὶ ἐν γένει τὰ πλεῖστα τῶν ὀστέων τῆς κεφαλῆς συνδέονται τοσοῦτον χαλαρῶς πρὸς ἀλλήλα, ὥστε εὐκολώτατα παραμερίζονται. Διὰ τοῦτο ἡ ὀγκώδης βορὰ δύναται νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ φάρυγγος τοῦ ὄφειος, ὅστις ἀφοῦ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τὸ στόμα, ἀναγκάζεται νὰ τὴν καταπῇ παντὶ σθένει, ἔστω καὶ βραδύτατα καὶ μετὰ πολλῶν προσπαθειῶν. Οἱ δδόντες τοῦ ὄφειος δὲν εἶνε κατασκευασμένοι ὅπως μασῶσιν, ἀλλ' εἶνε ὅπως οὐν ἀγκυλῶν καὶ ἐστραμμένοι πρὸς τὸ μέρος τοῦ φάρυγγος.

Πολλὴν ἐμποιεῖ αἰσθησιν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τὸ θέαμα τοῦ γεύματος βόα. Συγγραφεὺς τις περιγράφει ὡς ἐξῆς ἐν τοιοῦτο γεῦμα ὄφειος, ἔχοντος μῆκος πέντε μέτρων καὶ πλέον.

«Ὅπως τὸ θέαμα καταστῇ καταφανέστερον εἰς τοὺς θεατάς, ὁ βόας ἐτοποθετήθη ἐπὶ ἐξέδρας ὑψηλῆς, ἐφ' ἧς διὰ νὰ καταστῇ τὸ ἔδαφος ὀμαλώτερον εἶχε στρωθῇ ὕψασμα. Ὁ ὄφεις ζωηρότατος καὶ πρὸ μικροῦ ἀλλάξαας δέρμα, ἐβλπε περὶ, ἀνύψου τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξηκόντιζε ζωηρῶς τὴν γλῶσσαν. Τότε παρουσιάσθη πρὸς αὐτὸν ἐρίφιον, οὐχὶ πολὺ μικρόν, τὸ ὅποτον ἐβέλαξεν. Ὁ ὄφεις ἀποσύρων ὅλως διόλου τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔκυψε τὸν τράχηλον καὶ ἐξακοντίζων σφοδρῶς τὴν γλῶσσαν ἐμεινεν ἐντελῶς ἥσυχος, κατασκοπεύων μὲ φωσφορίζοντας ὀφθαλμοὺς πᾶσαν κίνησιν τοῦ ζώου. Αἰφνης ἀνεπήδησεν ὡς βέλος καὶ ἐρίφθη μὲ τὸν τράχηλον προτεταμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐριφίου, ἥρπασε τὸ ρύγχος του μὲ τὸ ἀνοικτὸν τοῦ στόμα, ἐνῶ αὐτὸ ἀκόμῃ ἐβέλαξεν, ἀφοῦ δὲ ὁ φύλαξ ὅστις ἐκράτει τὸ ἐρίφιον, τοῦ τὸ ἐγκατέλειπεν ὀλοτελῶς εἰς τὴν διάθεσίν του, ὁ ὄφεις μετ' ἀπεριγράπτου ταχύτητος, ὡς ἐλατήριον ὥρολογιον, ὅπερ ἐνῶ εἶνε τεταμένον συστρέφεται διὰ μιᾶς περὶ αὐτὸ, περιείλιχθη εἰς δύο σπείρας περὶ τὸ σῶμα τοῦ ταλαίπωρου ζώου καὶ κατασυνέτριψε τὸ στήθος του εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀναπνεύσῃ, ἐνῶ τὰ ὀπίσθια ἄκρα του ἐξετείνοντο στήριζόμενα ἐπὶ τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ ὄφειος. Ἀφοῦ ἐμεινεν ἐν τοιαύτῃ θέσει ἐντελῶς ἀκίνητος ἐπὶ ὀκτὼ ὅλα λεπτά, δηλαδὴ ἕως ὅτου παύσῃ πᾶσα κίνησις τοῦ θύματος, τὸ ὅποιον πρότερον βιαίως συνετράσσετο, ὁ ὄφεις ἐξετύλιξε τὰς σπείρας του, ἀφῆκεν ἐλευθερὰν τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου καὶ ἔμεινε πάλιν ἀκίνητος ἐπὶ τινά χρόνον, περιοριζόμενος νὰ ὁσφραίνηται μόνον καὶ νὰ ψαύῃ διὰ τῆς γλῶσσης τὸ θῦμα. Εἶτα διὰ ταχείας κινήματος συνέλαβεν αὐτὴς τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισε τὴν ἐπίπνον καὶ ἀλγεινὴν ἴσως ἐργασίαν τῆς καταπόσεως. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ κεφαλὴ εἰσῆλθε ἐντὸς

τοῦ στόματος τοῦ ὄφειος, ἀπομενούσης, ὡς ἐφαίνετο ἐξηθρωμένης τῆς κάτω σιαγόνος καὶ διαστελῇ σμένου βραδύτερον τοῦ τόξου τῆς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, οὕτως ὥστε ἡ πρὶν ὠραία κεφαλὴ τοῦ ἔρπετοῦ ἀπέκτεσε ὄφιν φρικώδη καὶ εἰδεχθῇ. Ἐπειτα ἤλθεν ἡ σειρὰ τῆς ῥάχιδος καὶ τότε μόνον ἐφάνη προβαίνουσα κανονικῶς ἡ κοπιώδης καταποσις. Ἀπὸ τῶν συνθλιβομένων ἀδένων τῆς γλώσσης ἐξεκρίνετο ἄφθονος ὁ σίελος, δι' οὗ καθίστατο ὀλισθηροτέρα ἡ βορὰ καὶ ἐν τούτοις ἡ τραχεῖα προετίνετο ἐξωγκωμένη κατὰ τινά ὑψεκτόμετρα καὶ ἐμεινεν ἐν τοιαύτῃ στάσει ἕως ὅτου ἡ ῥάχις καὶ τὸ στήθος εἰσῆλθον, διαστελλομένου τοῦ παρὰ τὴν κεφαλὴν σώματος τοῦ ὄφειος ὥσει περιποδίου. Τότε ἡ κατάποσις ἐγένετο ταχύτερα, ὥστε ἀπὸ τοῦ στόματος δὲν ἐφαίνοντο ἐξέχοντα εἰμὴ τὰ ὀπίσθια ἄκρα τοῦ ζώου. Ἡ κατάποσις διήρκεισεν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας περίπου, καθ' ἣν περιφέρεια τοῦ σώματος τοῦ ὄφειος παρὰ τὸν λαιμὸν καὶ τὸ στήθος ἡῦξεσε τεραστίως, ἐφαίνετο δὲ ἔξωθεν ὁ ὄγκος τοῦ ἐριφίου κατερχόμενος βραδύως πρὸς τὴν γαστέρα' ἡ προτεταμένη τραχεῖα τότε ἀπεσύρθη, ἡ δὲ κάτω σιαγὼν ἀνέλαθεν ἐκ νέου τὸ πρῶτον σχῆμα καὶ τὴν πρώτην θέσιν τῆς. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ προσπάθεια καὶ διάτασις τῶν ἰσθμῶν ὡς ἐκ τῆς καταπόσεως, ὥστε τὸ στόμα τοῦ ὄφειος ἦτο ὅλον καθημαγμένον' ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐφαίνετο διόλου πάσχων καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐξακοντίζῃ τὴν γλῶσσαν του καὶ νὰ περιλείχῃ τὰ ἑαυτοῦ χεῖλη. Καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐφαίνετο ἀκέραιος ὁ ὄγκος τοῦ ἐριφίου ἐντὸς τοῦ σώματος τοῦ ὄφειος' ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀπέκτεσε πάλιν τὸ πρότερον μέγεθος καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας κατεβρόχθισεν ἄλλο ἐν ἐρίφιον. Κατὰ τὴν αὐτὴν τρόπον καταδροχθίζοντα νῆσαι, ὀρνίθεις καὶ κύνικοι, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα περιφέρονται ἐλευθερῶς ἐντὸς τοῦ κλωδοῦ τοῦ ὄφειος, ὅστις τὰ συλλαμβάνει. Ἡ κατάποσις καθίσταται δυσχερεστέρα καὶ διαρκεῖ περισσότερο ὅταν ὁ ὄφεις συλλαμβάνῃ τὰ ζῶα ταῦτα ἐκ τῶν ὀπισθίων ἁκρῶν' ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ὄφεις ἀφίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν λεῖαν του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν συλλάβῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς.»

Εἶνε ἀληθὲς ἄρα γε τὸ λεγόμενον ὅτι οἱ μεγαλύτεροι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ μέγεθος ὄφεις τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας δύνανται νὰ καταδροχθίσωσιν ἀνθρώπων; Οἱ ἰθαγενεῖς τῶν εἰρημένων χωρῶν τὸ βεβαιοῦσι ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καὶ τινε νεώτεροι περιηγηταί, ἀλλ' οἱ φυσιοδίφαι τὸ ἀρνούνται.

Γερμανὸς φυσιοδότης διακεκριμένος, ὁ κ. Λέντζ διηγεῖται τὸ ἐξῆς γεγονός. Νεάνις τις ἐνεφανίσθη ποτὲ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ φέρουσα περιείλιγμένον περὶ τὸ σῶμα τῆς ὄφιν βόαν. Ὁ ὄφεις ἰδὼν ἐκεῖ πουπλησίον πιθήκους τινὰς ζωηρῶς κινουμένους, ἐσφιγξεν ἰσχυρῶς διὰ τῶν σπειρῶν του τὴν νεάνιδα, ἥτις ἀπέθανεν ἐν τῷ ᾧμα ἐκ τῆς φοβερᾶς συνθλίψεως. Ἡ θύα τῆς λεῖας εἶχεν ἐξεγείρει τὴν ἐνστικτον θηριωδίαν τοῦ τέρατος.